

Stanoviště 1

V každém větším městě najdete takový bar. Obvykle se jmenuje nějak jako **Předpekli, Na ztracené vartě, Styx** a podobně. Kdekdo z města ví o jeho existenci, ale málokdo tam byl. Málokdo by o to i stál. Jen občasní novináři a tu a tam nějaký zbytečně horlivý špión nebo policejní elév, který si předsevzal bojovat proti zárodkům terorismu či nevhodných myšlenek.

Je to bar pro ty, kteří prodali duši, nebo tomu alespoň upřímně věří. Čekají, až si je odnese čert – nebo někdo jiný.

Takové místo není jednoduché najít, nikdo z návštěvníků se o něm nijak nešíří. Kupodivu jedna z možností je najít si nějakou pout' nebo akci pro děti. Ne snad, že by děti patřily k běžné klientele. **Bytosti s dětskou podobou a dětským chováním**, to už je jiná.

Poté, co takovou najdete, jsou dvě možnosti. Buď ji sledovat – to je poměrně obtížné, protože bývá nepředvídatelná – nebo předpokládat, že bar je někde blízko, a prohledat systematicky okolí. To bývá jednodušší, ale pomalé.

Stanoviště 2a, pokračuje na 3

Hluk a hudba dětské oslavy utichnou, jakmile se ponoříte do okolních ulic, jako by spadla neviditelná, ale velmi hustá opona. A vzápětí se dostaví podivný pocit, že město není úplně totéž. Jako by na něj pomalu, rovnoměrně padal prach. V ulicích se hůř orientuje, i pro ty, kteří je důvěrně znají. Musíte dobře přemýšlet, abyste se vůbec vymotali.

Říká se mimo jiné i to, že ten, kdo jen **potká** některého z těch, kdo vyměnili duši za něco jiného, nebude už nikdy stejný.

Stanoviště 2b, pokračuje na 7

„Támhle,“ zašeptal někdo.

U stánků s pamlsky stojí křehká dívka s dlouhými černými vlasy, oblečená v něčem, co vypadá jako pravé japonské kimono, a snaží se koupit si nějakou dobrotu. Nemá to jednoduché, protože přinejmenším část prodávajících ji, zdá se, nevidí.

Stanoviště 3

Na rohu, kousíček od vás, náhle z boční ulice vyjde dívka v kimonu, lesklé černé vlasy sahající až pod pás. Podvědomě o chloupky zrychlíte, jen abyste si snad promluvíli, ale holčička se lekne, otočí se k vám – ne, ty obrovské rudé oči nejsou lidské – a zmizí. A celá scéna se náhle změní. Ulice jsou pryč.

Všude kolem nedozrnlý močál, podezřele vypadající stromy rostoucí rovnou z bahna, a neměně podezřele vypadající rákos zvíci bambusu.

„To není rákosí,“ ozve se stísněně z vašich řad. „To jsou. . .“

Hudební nástroje.

Píšťaly zakořeněné v bahně, nahoře obsypané lístky. Od pikoly až po nejdelší flétnu. I ty stromy silně připomínají trsy varhanních píšťal.

A z močálu volá něčí hlas: „Pomóc! Je tu někdo! Pomozte mi někdo!“

Chtělo by se jít na pomoc, ale kudy v tom třasovisku? Bude nutné velmi rozmyšleně volit trasu – už jen proto, pokud chcete sami někam projít.

Stanoviště 4

Na chlapíka chyceného v bažině narazíte velmi záhy, vlastně jen za dvěma oponami z bambusovitých fléten. Je až po hlavu ponořený ve slizkém bahně a ještě zajištěn několika velkými hoboji, tvořícími jakýsi děsivý obojek ve tvaru pentagramu.

„Pomozte mi,“ zachraptí. „Já tady jsem nevinně!“

„Tady?“

Pohled na okolí: močál, kam až oko dohlédne. Hudební nástroje rostoucí z bahna. Ticho. A temná obloha – spíš než hvězdy něco jako strop katedrály, temné a pokřivené, s chrličí místo andělů.

„Podsvěť?“ zamumlá někdo z vás.

„Vytáhněte mě,“ prosí hlava v močále. „Nic jsem neudělal, fakt. Je to nějaký děsný omyl. . .“

Stanoviště 5

Osvobození nešťastníka z bahna bylo překvapivě snadné. Stačilo jen zatáhnout. Nedošlo k žádné děsivé reakci, jen bahno hnusně mlasklo a vzniklý otvor okamžitě naplnila voda.

„Já vám. . . strašně moc děkuju,“ šeptá ten člověk vyčerpaně. Je to docela mladý, štíhlý muž, něco v jeho vzhledu odkazuje na muzikanty – a opravdu, jeden z hoboju má i teď u sebe, v pouzdře, ale jak pouzdro, tak nástroj jsou promočené a k nepoužití.

„Za to asi může ten nástroj,“ oddechuje. „Jak jsem na něj začal hrát. . .“ otřásl se. „Ta holka říkala, že jsem ublížil mnoha duším a jedna z nich žádala pomstu. Komu jsem mohl tak strašně vadit?“

Jako by vám to něco vzdáleně připomínalo. „Určitě jste na něj přece hrál už mnohokrát, ne?“

„To samozřejmě, byl jsem v kapele.“

„Nebylo něco jinak, když jste zkusil zahrát naposledy?“

Umělec se unaveně zakření. „V noci na břehu jezera. Jeden známý mi říkal, že je tam naprosté ticho a zvuk se nad hladinou skvěle nese. Že tam cvičí sám.“

„Takže jste hrál na hoboju. . .“

„Jo, na břehu. Potmě. On mi říkal, abych si nerozsvěcoval žádné světlo, že se začnou slítat komáři.“

„A on tam hrával často?“

„Prý skoro denně.“

„Tak to možná šli po něm a vy jste se jen tak připleťl.“

„Ale to není fér! Měla by přece být vyšší spravedlnost. . .“ Muzikant se rozhlédne po pochmurné krajině a zmlkne. „A co teď?“ zeptá se nejistě.

„Stejně můžeme jenom dál.“

Stanoviště 6

Po nějaké době chůze – těžko posoudit, jak dlouhé a jak daleko – se náhle země zahoupe, ne moc, spíš jemně, jako by s vámi někdo zatřásl ve snaze probudit vás ze sna.

Močál zmizel. Město je zpět. Očividně se ale vzdálenost ušlá v tom jiném světě projevila, stojíte teď jinde.

Přímo proti vám matná cedule s dodělávajícím rudým neonem a šipkou kamsi na schůdky do suterénu. BAR HELLBOUND.

„Vidíte, dostali jsme vás odtamtud. . .“ otočíte se k nešťastnému muzikantovi, ale jeho místo je prázdné. Jen cosi jako vzdálené zaúpění ztracené duše.

„Sakra! Nedostali. . .“

„Možná se něco dozvíme v tom baru?“ navrhně kdosi odvážně.

Stanoviště 7

Pod mžourajícím rudým neonem „BAR HELLBOUND“ vedou schůdky do sníženého přízemí. I ty jsou osvětlené rudě, ale není to křiklavá červená vykřičeného domu, spíše vybledlá rudá barva vychládajících uhlíků.

Už na schodech je slyšet vypitý hlas interpreta z reprodukované písně:

**Vezmu tě, má milá, rovnou tam,
kde se jednou k smrti uchlastám . . .**

Vnitřek baru je však překoapivoě čistý a nijak děsivý, kombinace dřeva a rákosu, o osvětlení se starají papírové lucerny nad stolky. Prostor je docela velký a vzbuzuje otázku: kolik ztracených existencí to tu navštěvuje?

Momentálně je tu téměř prázdnou, jen u jednoho stolku sedí zádumčivě postarší muž nad vysokou sklenkou. Ve sklence se zdá být zcela obyčejné pivo.

Za masívním dubovým barpultem stojí dívka v kimonu a překoapivoě normálně leští sklenice. Jen po vás mrkne rudýma očima – tady nepůsobí vůbec nepatřičně, naopak zapadají do prostředí – a dále si hledí své práce.

Je čas začít nějak komunikovat, ale jak, to bude chtít promyslet.

Stanoviště 8

„Hola, kámoši! Vy jste noví?“ zeptá se docela příjemným hlasem muž od piva. Když se přiblížíte, zkonstatuje: „Aha, ne. . . Novináři?“

„Já ano.“

„Tak trochu.“

„Něco takového.“

„Jasně,“ přikývne chlapík a gestem zve k přisednutí. „Občas sem takoví zajdou. Ale většinou z toho mají houby, ono se tady z toho blbě dělá reportáž. Ani teroristy tu nemáme.“

„Ale někteří z. . . návštěvníků prý mají vyhraněné názory na spravedlnost?“ zeptá se někdo z vás, ten, co si o něm všichni myslí, že bude asi tajný policista.

„To jo, spravedlnost, to jo. Ale to nejsou teroristi. Být fanatic je těžší, když víte, kam přijдете, až natáhnete krovky.“ Mluví překoapiově bodře. „Za chvíli se to tu začne scházet, uvidíte sami.“

„A . . . co vy?“

„Já? Jo, to je srandovní historie.“ Přihne si piva. „Mám dům u takové veliké přehrady u Kněževsi. Krásné místo. Jsou tam rybáři, lodičky, chaty, hotely. No, a asi před rokem tam začal nějaký idiot hrát v noci na hoboj. Kolik dní, furt tu samou odrhovačku. Všichni z okolí už jsou z toho napůl šílení. Nemá rozsvícené světlo, aby nebyl vidět. Kolikrát jsme se sousedy zkoušeli ho najít a zvalchovat, jak občanská hlídka, ale kdepak. Břeh je strašně dlouhý, všude rákosí, křoví, zvuk se nese daleko. A jednou. . . kámoše syn řekl: existuje taková webová stránka, kam můžete napsat, kdo vás strašně štve, a ten hned poletí do pekla. Ale vy taky – po smrti. A chtěl to udělat. Já říkám, neblbni kluku, stejně je to výmysl, ale kdyby náhodou. . . jsi děcko, já jsem starý páprda, udělám to já. Tak jsem tam napsal: **ten debil, co nám tu hraje na hoboj**. A co byste řekli? Nebyl to výmysl. Viděl jsem to. Jak ten hudebník – normální chlap – letěl tam dolů. Blbý pocit, řeknu vám.“

„Takže jste dal duši, aby ostatní mohli žít v klidu?“

„Jojo. To je spravedlnost, co? Ale!“ další uchechtnutí, „Sranda: pár dní klid a pak znova.“

„Vrátil se? . . . Z pekla?“

„Samozřejmě ne. Prostě to byl někdo jiný. Těch muzikantů je víc, věřili byste tomu? Asi si mezi sebou řekli, že tam je dobré místo, protože jich přibývá. Včera jsem dostal esemesku, že už si tam nějaké hovado přineslo i bombardon.“

„To je strašné.“

„Ironie života.“

Stanoviště 9

Nad schody vrzly dveře. Skrytý reproduktor v tu chvíli sadisticky dodal výtrysk metalové hudby:

**jednou přijde den, kdy ve tvých očích vzplane láska
a jeden ze snů umírajícího světa shoří na popel . . .**

„No jo, už to tu začíná,“ konstatuje proní muž klidně. „Těbůch, Juri.“

Osloveným se ukázal být štíhlý svalnatý muž nezbadatelného věku, oblečený do zuřivě modrého overalu s třeptivými stříbrnými doplňky, něco mezi kapitánem letadla a luxusním gigolem.

„Požehnání Madočino s vámi všemi, přátelé,“ pravil překoapiově tichým hlasem, který mu dodal rozměr náboženského fanatika rozdávajícího časopisy. „Jednu vodu, prosím,“ objednal si. Dívka za pultem se přesunula k lednici a zpět bez otáčení, jako by stála na neviditelném skateboardu, a s rychlostí útočícího hada nalila nápoj do křišťálově čisté sklenky.

„Návštěva ze světa zvenčí, jak vidím,“ pravil. „Píšete článek? Nebo snad hledáte cizí špiony? Či prostě nepolepšitelní luštitelé záhad?“

„Ehm. . .“

„Aha, smíšená skupina. Chápu.“

„Schválně, jestli uhodnete, kdo to je,“ zašklebil se muž, který ztratil duši v boji proti hoboji. „To je zajímavá historka.“

To bude ovšem chtít důkladné zamýšlení.

Stanoviště 10

„Juri, to je japonské jméno,“ podotkl novinář ve vašich řadách. „Ale spíše ženské.“

„Dalo by se to tak říci,“ přikývl Juri.

„A vaše oblečení. . . trochu v. . . v. . . superhrdinském stylu?“

Juri se zatvářil bolestně, ale přikývl. „To je vlastně uniforma.“

„Požehnáni Madočino.“ Tajný policista vytáhl malý smartphone a konzultoval tajný zdroj, nebo možná Google. „Madoka je bohyně japonských magických děvek, **mahou šódžó**, což je kmen či kasta čarodějnic – bojovnic.“

„Ti do tebe vidí, Juri,“ zachechtal se muž u piva. „Dobrá práce!“

Juri si sedl ke stolku a upil ze své sklenice. „Ano. Zní to divně, ale. . . jsem magická dívka.“

„Ty se však vyskytuji pouze v Japonsku. A jsou to, ehm, jak název napovídá, **dívky**.“

„Oficiálně ano. Ve skutečnosti. . .“ Juri se zadíval do dálky, „. . . jste-li podvyživený chlapec, kterého rodiče vzali do Japonska na ozdravný pobyt, máte hormony skoro stejně jako velmi mladá dívka. Iniciátoři – bytosti, které uzavírají smlouvy s budoucími magickými dívkami – se orientují hodně podle chemie. Tu a tam se zkrátka spletoú.“

„A vy jste to přijal? Museli se vás přece zeptat. . .“

„Je to dobrovolné, jako každá pekelná smlouva. Za slib, že budete bojovat proti zlu, vám Iniciátor splní jakékoli přání. Vaše duše je jen zástava. Dokud bojujete, do pekla nejdete.“ „A vaše přání. . .?“

Juriho oči zůstaly zaměřené někam jinam. „Mnoho mých přátel v té době zemřelo na **kuuhuu**.“

„Co je to?“

„Nemoc. Něco jako. . . zoufalství buněk. Náhle, bez příčiny, začnou buňky těla lavi- novitě umírat, ztratí vůli k životu. Člověk se zaživa, často při vědomí, rozpadne na sliz a kosti.“

„Fuj. To je naštěstí asi velmi vzácná nemoc.“

„Ne, byla velmi běžná. Řada historických osob na ni zemřela, v Japonsku, v Evropě i Americe.“

„Ale nikdy jsme neslyšeli. . .“

„Samozřejmě, že ne. Chápejte, mé přání bylo, aby přestala existovat. Iniciátoři ho splnili. Vymazali to z vesmíru i z historie. Nikdo si nepamatuje, že něco takového bylo. Místo toho. . .“ Teprve teď se Juri zaměřil a dal si doušek vody. „Teď mají buňky v organismech mnohem více elánu. Někdy pokračují, i když mají poškozenou DNA. Tím vznikl syndrom zvaný rakovina.“

„Takže vás vlastně podvedli. . .“

„Bylo to fér. Mé přání se splnilo. Neřekli, jaké to bude mít důsledky, ale já se neptal.“

Stanoviště 11

Bar se utěšeně – lze li to tak říci – plní. Po Jurim přišla ještě celá skupina magických dívek, tentokrát již skutečně dívek, kterým řovavé barvy a třpytivé doplňky přece jen více sedí. Juriho berou jako sobě rovného, vesele se zdraví a očividně se baví, přestože pijí nanejvýš džus.

„Jsou na tom líp, naše kouzelné holky,“ poznamenal Muž proti hoboji. „Taky půjdou do pekla, ale mají ve smlouvě, že dokud bojují proti zlu, nezemřou věkem ani nemocí. Nakonec je něco někde sežere, ale mají aspoň ten pocit, že mají svůj osud ve svých rukou. Proto si taky neříkají Čekající, jako my ostatní.“ Vrhel zamilovaný pohled na ten hlouček dívek – všechny gymnazijního věku, všechny v superhrdinských kostýmech. „A navíc vypadají pořád báječně.“

Postupně přicházejí i další Čekající. Mezi jinými ošlehaný svalnatý borec námořnického vzhledu i oblečení, zřejmě s neomezenou kapacitou pro tvrdý alkohol, po něm pomenší muž v pestrém sáčku s cylindrem v barvách americké vlajky, a za ním varietní kouzelník v dokonalém obleku. A další a další podobné, poněkud pitvorné postavy. Čekající zřejmě mají ve zvyku oblékat se podle své práce, či snad podle toho, za co žili a obětovali duše.

Za barem dívka s rudýma očima klouže jako stín sem a tam, tiše, hladce a neuvěřitelně rychle. Nikdo nemusí čekat; občas se zdá, že se u výčepu či u lednice setkává sama se sebou. V lednici nápojů neubývá – buď je rovněž magická, nebo je někdo z druhé strany doplňuje.

„Kdo je vlastně...?“ ukážete k pultu.

„Ach, naše malá Emma? Jak bych to, abyste to nepochopili špatně.“ Muž proti hoboji se zamyslel.

Stanoviště 12

„Jo, mám to. Víte, jak Juri mluvil o Iniciátorech? Ti, co uzavírají smlouvy. To je jen jeden druh z mnoha, kteří obchodují s dušemi. Čerti, démoni – kouzelné holky říkají, že i mimozemšťani. To je nakonec asi jedno. Specializují se na určité typy lidí a taky nabízejí různé smlouvy. Je to trh,“ ušklíbl se Muž proti hoboji. „Jasně, nakonec všichni kunčofti skončí stejně, ale asi si to nějak bodují či co. Emma o tom ví všechno, ale musí dostat hodně speciální náladu, aby o tom mluvila. Bývala jednou z nich.“

„Iniciátorů?“

„To ne, Iniciátoři jsou malé potvory, vypadají jako fretky. Viděl jsem fotky. Emma patřila k těm, kteří mstí křivdy. Právě takový démon, s jakým mám smlouvu já. Za duši vám vyplní přání pomstít se na někom, na koho jinak nemůžete.“

„To není moc pěkná služba.“

„**Je nutná,**“ ozve se vedle stolku tichý, velmi příjemný hlas. Stojí tam Emma – a zároveň stále obsluhuje u pultu. Vyskytuje se na dvou místech, očividně zcela bez potíží. „**Uvolnění nenávisti, která by se hromadila. Kdo cítí takovou zlobu nebo křivdu, že je ochoten dát za ni svou duši, je nebezpečný všem.**“

Není právě snadné těm rudým očím něco namítat, ale u vás se nevymáchaná huba vždýcky najde. „Co když je někdo odsouzen do pekla neprávem? Nebo omylem?“

„Každý z těch lidí byl odsouzen jiným člověkem. Bylo to lidské rozhodnutí, at' správné či špatné.“

„Neměl by tam být nějaký arbitr? Vyšší spravedlnost?“

„To není náš úkol.“

„Myslím, že má pravdu,“ vmísí se do hovoru Muž proti hoboji. „Víte, lidi chtějí rozhodovat sami, i o hnusných věcech. Kdyby jim to někdo nadiktoval, bylo by to ještě horší.“

„Ale i tak... neměla jste někdy pocit, že některý požadavek není správný?“

„Mnohokrát.“

„A nedalo se s tím aspoň něco dělat?“

„Odejít.“

„A...?“

„Od té doby tu obsluhuji,“ dodá Emma a s tichou elegancí přízraku odpluje – a gestem ruky vám naznačí: pojd'te za mnou.

Následovat bývalého démona? To bude chtít přece jen trochu promyslet.

Stanoviště 13

V rohu, vedle baru a lednice, se krčí malý výklenek a v něm stojí sud jako hrom. Emma přijde k němu a čeká na vás. Její druhá instance mezitím klidně dál obsluhuje bar, kde je stále rušno.

Opatrné nakouknutí odhalí, že v hloubi sudu plného vody hoří stovky, možná tisíce svíček, zcela zjevně v mnohem větším prostoru, než je sud – jako by byly viděny skrz čočku.

„Svíce života,“ říká Emma a pohybem ruky zvolní hladinu – a najednou stojíte dole, na druhé straně toho sudu. Není tu voda. Odtud je vidět, že hladina vody tvoří jen jakousi vstupní vrstvu, drženou nahoře bůhví čím, a pod ní je jakási jeskyně se vzduchem.

Ve vzduchu, ničím nepodpírány, visí svíčky, některé docela nové, jiné vypadají, že už brzy dohasnou a mnohé už dohořely. Jeskyně je poměrně velká a světélky jsou tu skutečně tisíce.

„Účetnictví. I démon na penzi má stále odpovědnost za duše, které sesbíral.“

„K čemu se to používá?“

„Abych nezapomněla, co jsem udělala. Spravedlnost musí být i pro mne.“

„A takhle to dělají všichni ti, co sbírají duše?“

„Nějaký druh záznamů vedou všichni, ale různě a z různých důvodů. Iniciátoři například věří, že při dostatečném počtu duší se jim podaří zastavit nárůst entropie a zachránit vesmír před tepelnou smrtí.“

„Takže ze svého pohledu konají dobro.“

„Démoni jsou jako lidé,“ praví Emma. **„Také věří, že jejich činy jsou dobré, spravedlivé nebo nutné.“**

Stanoviště 14

„Tohle mě žere,“ řekne ten z vás, u kterého si nikdo není jistý, proč se vlastně přidal; snad jen ze zvědavosti. „Všímate si, jak jsou všichni pasivní? Dokonce i Emma. Nikdo nic nedělá, jenom čekají!“

„Myslím, že lepší výraz je **smířeni**,“ řekne jemným hlasem muž v kouzelnickém obleku. Pokynou si na pozdrav s Mužem proti hoboji. „Zjistíte, že prostě nic dělat nemůžete, a tak to necháte plavat a žijete, jak se dá. Nemyslete si, že tu pořád jen tak sedíme. Většina se snaží být užitečná. Třeba ty magické dívky. Divili byste se, jak by bez nich klesl počet úspěšných případů, které si přivlastňuje naše policie.“

„A vy? Promiňte, vypadáte jako varietní kouzelník.“

„To také jsem.“ Muž udělá složité gesto a na dlani mu vyroste maličký košatý strom ze světla a odrazů, ten se vzápětí rozprskne v ohňostroj a pak v hejno miniaturních iluzorních motýlů. Nezdá se, že by k tomu použil nějaké zařízení. „Mou specialitou jsou světlé iluze. Není snadné konkurovat dnešním technickým trikům, ale zatím jsem pořád lepší.“

„Takže to, co děláte, nejsou triky?“

„Přesně tak. A tuším, jaká bude další otázka, a mohu odpovědět: ano, za to jsem dal duši.“

„Za lepší kouzla?“

„Ne tak docela.“ Kouzelník se jemně napřáhne dozadu, paprsek světla se vymrští jako duhové chapadlo a přitáhne mu židli, na kterou si sedne. „Pracuji v institutu pokročilé optiky, navrhujeme vysoce miniaturizované optické obvody. Jenže to světlo nás nechťelo pořádně poslouchat.“ Zamyšleně zabubnoval dlouhými prsty po stole, což vyloudilo několik světelných záblesků a tónů jako z xylofonku. „Tak jsem si zahrál na Fausta. Moc nad světlem. Musím se pochlubit: překvapil jsem i pekelníka. Že by to čekal od básníka, malíře, ale ne od vědce. Jestli netoužím spíše po poznání.“

„To zní logicky.“

„Ano, ale já jsem měl poznání plné zuby. Studoval jsem fyziku celý život a myslím, že jsem dosáhl dobré úrovně, ale v praxi to je všechno šedá rutina, opakování pokusů do úmoru, postup ukрутně pomalý. Nechtěl jsem už věci zkoumat, chtěl jsem, aby mě poslouchaly. Říkal jsem si, že na to mám za ty roky práce právo. Démon nakonec souhlasil, že je to moje přání a moje věc.“

„A jak to dopadlo s vašim zaměstnáním?“

„Nic moc. Dokážu teď s laserem udělat, co chci, zalomit paprsek, udělat na něm uzul. . . Jenže je to magie. Nedá se vysvětlit, nejde automatizovat. Všechno funguje jen v mé přítomnosti. Užitečné v laboratoři, v praxi k ničemu. Institut dost ušetřil na vybavení: vyrobím světlo na požádání, s vlastnostmi, jaké si řeknete. Používají mě jako laboratorní přístroj. V manéži jsem aspoň člověk a má kouzla přinášejí někomu radost.“

„Mluvíte, jako by se vám to celkem líbilo.“

„Byla to příležitost přehodnotit své priority. Začít znovu. Hodně Čekajících je toho názoru, že teprve teď našli sami sebe. Není to tak špatné. . . tedy až na ten konec.“

„A nešlo by s tím koncem něco udělat?“ ozve se zcela nečekaně potenciální špion mezi vámi. „Zní to tak. . . jako špatný vtip. Konečně víte, co můžete vykonat, ale nakonec spadnete do pekla.“

„Napadá vás něco?“ upře na vás kouzelník zkoumavý pohled.

Stanoviště 15

„Z pekla nelze nikoho dostat,“ říká Muž proti hoboji. V menším davu, který se shromáždil kolem vás, to souhlasně zašumí. „Mnohokrát jsme to probírali, i s velkými znalci, včetně Emmy. Cesta zpět po smrti není možná, protože. . .“ „ . . . už není tělo, kam byste se mohli vrátit, ani čas, který byste žili,“ dodá jedna z magických dívek.

„Pak aspoň zabránit tomu, aby se tam dostávali další lidé. Musí být nějaký způsob.“

„To nelze,“ řekne Emma. „**Peklo povstává z lidských přání. Bude existovat, dokud existují lidé.**“

„Potom. . . co takhle. . . hm. . . sakra.“ Všichni se zadumáte, ale tentokrát, snad z únavy, vás už nenapadá nic.

Emma se na vás dívá s něčím, co nelze popsat jinak než jako soucit. „**Lidé byli vždycky dobří v tom, udělat strašné podmínky lepší,**“ říká pečlivě jako nápoovědu.

„Vylepšit. . . peklo?“

Emma jen přikývne; zdá se, že víc už napovídat nehodlá nebo nemůže.

Stanoviště 16

„A co to tam zmrazit,“ řekne najednou chlápek v oděvu námořníka, který až doposud věnoval svou pozornost výhradně rumu.

„Zmrazit? Peklo?“

„To je přece běžná fráze. Až zmrzne peklo. . .“

„A čím?“

„Já nevím. . . třeba kapalný dusík?“

„A kde ho chcete vzít?“

„V institutu ho máme plné zásobníky,“ usměje se kouzelník.

„A vy byste dokázal ho nějak dostat sem? Bude ho potřeba spousta.“

„Bez problémů.“ Kouzelník si vykasá rukávy a vykrouží ve vzduchu duhovou obruč, která se natáhne a jako létající had zamíří ke stropu, směrem ke schodům, přelege nad schody a mizí kamsi pryč. „Během půl hodiny máme několik desítek kubiků kapalného dusíku.“

„A dostaneme je. . . tam?“

„**Můj archiv životů leží na hranici,**“ řekne Emma, která se tam nečekaně zjeví. „**Odtud je do pekla mnohem blíže.**“

„A umožníte nám tam přístup?“

„**Ano. Příslušnou bránu ale musí vytvořit váš kouzelník. Musí být z čistého světla. To já nedokážu.**“

„Spolehněte se,“ ukloní se kouzelník.

Emma vám pokyne směrem k sudu skrývajícímu vchod.

„Dokážete to opravdu?“ šeptá někdo ke kouzelníkovi.

„Nemám ponětí, ale je to můj obor. Bude to značně netriviální, ale od čeho jiného bych tu byl, že?“

Stanoviště 17

Za mnohého huhlání a tichých sprostých nadávek se ve tmě, prozářené světélky, tvoří velice složitý pentagram v pentagramu obklopený několika kruhy s obscénně propletenými symboly.

Tiše přihlížíte. I řada dalších. I Emma, alespoň jedna její instance.

„Není to z vašeho hlediska vlastně zrada, pomáhat nám zmrazit peklo?“ optá se někdo opatrně. „Jste vlastně taky démon.“

„Jak jsem řekla, i démoni věří, že jejich činy jsou správné. Mohou je i přehodnotit. I řada z nás si myslí, že spravedlnost vypadá trochu jinak. Ale my neumíme dělat věci lepší. To umějí lidé.“ Emma zamrká, jako by na okamžik vypadla ze své role věčně klidné dívky z pekel, a pokračuje už věčně: „Peklo je nekonečně velké. Dokážete zmrazit jen malou enklávu. A bude obtížné ji udržet, pokud nemáte neomezenou zásobu chladicího média.“

„Snadno. Na okrajích zastavíme čas,“ řekl kouzelník spokojeně, přestože je zbrocen potem. Zdá se, že oblučně složitý pentakl je dokončen.

„To dokážete?“

„Já ne, ale magické dívky ano. To kouzlo se nazývá **entropický štít**, autorem je slavná kouzelnice Akemi Homura a je součástí kánonu magických dívek.“

„Jak tohle víte?“ užasl Juri.

„Zvyk z fyziky. Když zjistím, že jsem kouzelník, začnu zkoumat tento obor.“

„Budete potřebovat vstoupit přímo na půdu pekla. Můžete být napadeni.“

„S tím si nějak poradíme. Laser do obličeje nemá nikdo rád,“ usklíbne se kouzelník.

„Ne, Čekající jsou relativně bezpeční, jejich smlouvy je označují za majetek konkrétního démona. Nižší příšery pravděpodobně budou respektovat teritorium. V nebezpečí jsou návštěvníci.“

„My.“

„Ano. Beze smlouvy jste vhodné terče.“

„Přece nezmeškáme finále!“ říká za všechny váš novinář.

„Můžete to riskovat, ale. . .“ Emma se zamyslí – pozná se to jen podle toho, že na okamžik zeslábně záře jejích očí.

Stanoviště 18

Emma odněkud vytáhne svazek velmi podezřele vyhlížejících panenek. „Tyto panenky bývaly symbolem smlouvy mezi mnou a klienty. Pokud je budete mít u sebe, formálně máme smlouvu.“

„Neznamená to, že vám tím svěřujeme naše duše?“

„Ano, dočasně.“

„Můžeme vám v tomhle věřit?“ pípne někdo paranoidní.

Emma jemně pokrčí rameny. „**To je na vás. Na dno pekla vstoupit nemohu, ale smlouva vás částečně ochrání a pomocí ní vás mohu vrátit zpět.**“

„A jak se dovoíte, kdy budeme potřebovat vytáhnout?“

„**Loutky vám samy sdělí potřebnou frázi.**“

Epilog

Kapalný dusík se line ze zářícího otvoru uprostřed horkého vzduchu. Kde se dotkne půdy, plameny hasnou a barva se mění z pekelně rudé na modročernou.

Na hranici zamrzlé oblasti kráčejí magické dívky (a Juri), v jedné ruce japonské meče, v druhé podivně zářící štíty. Občas některá z pekelných příšer dá přednost obraně vlastního teritoria před respektem z cizího; z horké půdy se vysouvají kroutící se ruce, chapadla chňapají, z prázdnoty vylétají horké planoucí můry a zubatí netopýři, ale jakmile se přiblíží, ztuhnou v entropické bariéře a vzápětí ochutnají ostří katany.

„Dovnitř nic neprojde?“

„Pekelným stvořením nedovolíme projít. Duše lidí mohou svobodně procházet.“

Když už je zmrzlá oblast tak velká, že v šeru nejde přehlédnout, vyběhnou do terénu další Čekající a kladou lucerny, které dodávají překvapivě měkký přísvit.

Postupně se narůstání zmrzlé půdy zastaví; zmrzlý prostor je ovšem úctyhodný. Magické dívky zůstávají na svých místech, téměř jako sochy, ale šíří kolem sebe auru živé ostrážitosti a ochrany, téměř mateřský pocit bezpečí.

„Jak dlouho tu budete muset hlídat?“

„Navěky,“ odpoví nejbližší Magická dívka klidně. „Kdybychom ustoupily, ustoupí i entropický štít a peklo tuto oblast znovu pohltní.“

„Navěky?“ vyhrklí jste. „To tu budete takhle stát a hlídat? Celou věčnost?“

„Ano, jistě,“ odpověděly dvě nejbližší magické dívky a odpověď se šíří celým jejich kruhem. „Pochopitelně.“ „Ano.“ „Proto tu jsme.“

„Bojovat a chránit je naše povolání,“ usmívá se další magická dívka s třpytivě zelenýma očima.

„Nikdy se neunavíte?“

„Ne, s každým poraženým protivníkem sílíme a v pekle není třeba jíst ani spát.“

„To jste to ale moc nevyhrály.“

„Ale ano. Chránit oázu v pekle je čestný úkol. O moc lepší než jen v pekle být.“

„Je to jenom prázdná ledová plocha,“ zkonstatoval někdo z vás.

„Zatím,“ ozve se kouzelník. Posadí se na zmrzlou půdu do lotosové pozice a začne vytvářet cosi jako vysokou věž z kostek Lega, tvořených pouhým světlem. „Potřebujeme maják, aby sem mohly prokleté duše najít cestu. Budeme vysílat do celého pekla: Tady je to lepší.“ Věž se ve výšce rozkošatila a teď vypadá napůl jako strom, napůl jako vzdušný zámek.

„Neřikal jste, že vaše kouzla fungují jen, dokud jste poblíž?“

„Jistě. I já zůstanu tady. Ve skvělé společnosti,“ ukáže na řetěz magických dívek.

„Takže tohle má být dobrý konec?“

„Proč ne? Lepší než ty ostatní.“